

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 68 / III Legislatura / Tercer període

Divendres, 18 de maig de 1989

Comissió de Política Cultural

Presidència
de l'Illustre Sr. Joan Colomines

Proposició no de Llei sobre la Inclusió
del Català en el Programa Comunitari Lingua

Proposició no de Llei sobre la Programació a
TV3 i a les Emissores de la Generalitat
d'Espais Preferents de Cançó Catalana

Proposició no de Llei sobre la Recuperació
del Material Documental requisat a
Catalunya a partir del 1939

Proposició no de Llei sobre la Denominació
del Nou Estadi de Montjuïc com a
Estadi Olímpic President Companys

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i set minuts.

L'I. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1311).

L'I. Sr. Sobrequès (S) (p. 1311) i l'I. Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 1311) intervenen per a una qüestió d'ordre.

Proposició no de Llei sobre la Inclusió del Català en el Programa Comunitari Lingua (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1311).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Lorda (S) (p. 1312).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1312), I. Sr. Vidal-Quadras (p. 1312) i H. Sr. Ferrer (CiU) (p. 1313).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1313).*

Votació del text de la Proposició no de Llei (amb l'esmena incorporada) : *aprovada per unanimitat (p. 1313).*

Proposició no de Llei sobre la Programació a TV3 i a les Emissores de la Generalitat d'Espais Preferents de Cançó Catalana (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 1314).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1314).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1315), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1316) i I. Sr. Descals (CiU) (p. 1316).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 1317).*

Votació del text de la Proposició no de Llei (amb l'esmena incorporada) : *rebutjada per 10 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció (p. 1317).*

Proposició no de Llei sobre la Recuperació del Material Documental requisat a Catalunya a partir de 1939 (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1317).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 1318).*

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Padrós (CiU) (p. 1319).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Martín (M) (p. 1319), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1320) i I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1320).*

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1320).

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i onze minuts.

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1320).*

L'I. Sr. Secretari dóna lectura al text transaccional (p. 1320).

Votació del text transaccional : *aprovat per unanimitat (p. 1321).*

Proposició no de Llei sobre la Denominació del Nou Estadi de Montjuïc com a Estadi Olímpic President Companys (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1321).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1321).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Martín (M) (p. 1322) i I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1322).*

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per contradiccions (p. 1322).

L'I. Sr. Vidal-Quadras (P) intervé per fer uns aclariments (p. 1323).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Terradellas (S) (p. 1323) i I. Sr. Jané (CiU) (p. 1324).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1324).*

Votació del text de la Proposició no de Llei : *rebutjada per 9 vots a favor, 11 en contra i 1 abstenció (p. 1324).*

El debat del punt quart de l'ordre del dia fineix a un quart d'una del migdia i un minut.

S'obre la sessió a un quart d'onze del matí i set minuts. Presideix la sessió l'I. Sr. Colomines, acompanyat del Vice-president, l'I. Sr. Cadevall, i del Secretari en funcions, l'I. Sr. Coll i Majó (en substitució de l'I. Sr. Padilla). Assisteix la Mesa la lletrada Sra. Andreu.

Hi són presents les diputades i els diputats membres de la Comissió l'I. Sra. Sanabra, l'I. Sr. Masó, l'I. Sr. Vila, l'I. Sr. Descals, l'I. Sra. Ribes, l'I. Sr. Coll i Bertran, l'I. Sr. Jané, l'I. Sr. Padrós (en substitució de l'I. Sr. Camps i Vallejo), H. Sr. Ferrer, l'I. Sr. Vernet, l'I. Sr. Montalat, l'I. Sr. Suñer i l'I. Sra. Bruguera, pel G. p. de Convergència i Unió; l'I. Sr. Lorda, l'I. Sr. Dalmau i Ribalta, l'I. Sra. Torrent, l'I. Sr. Manuel Nadal, l'I. Sr. Sobrequès, l'I. Sr. Soto i l'I. Sr. Terradellas, pel G. Socialista; l'I. Sr. Riera i Gassiot, pel G. p. d'Iniciativa per Catalunya; l'I. Sr. Vidal-Quadras, pel G. p. Popular; l'I. Sr. Carod-Rovira, pel G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'I. Sr. Martín, pel G. Mixt.

El Sr. PRESIDENT : S'obre la sessió.

Bon dia a tothom. Avui estem reunits aquí per debatre... (Pausa.) I hi ha una substitució del Secretari, perquè el senyor Miquel Padilla és substituït pel senyor Coll i Majó, que, a més a més, el substituirà com a Secretari de la Mesa. Hi estan d'acord, vostès? Tothom d'acord? Perfecte, no? Els d'Igualada sempre estan d'acord amb tot, ja es veu. (Pausa.)

Bé, jo el primer que els vull proposar, a petició d'un membre de la Comissió, és una alteració de l'ordre del dia. El punt quatre, que fa referència al debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Inclusió del Català en el Programa Comunitari Lingua, que està presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, i que té una esmena pel Grup Socialista, ens demana, el senyor Joaquim Ferrer, si pot ser possible passar-lo en primer lloc, perquè té una..., ha d'agafar un avió i ha d'anar a Madrid. Per tant, si no hi ha cap inconvenient, fariem aquest... Ho he preguntat als diferents portaveus i sembla que hi estan d'acord... (L'I. Sr. Sobrequès demana per parlar.) Senyor Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS : Amb la reserva que el Parlament de Catalunya estigui supeditat a Madrid, acceptem la seva proposta.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor... El problema no és meu, sinó que el problema és del senyor Joaquim Ferrer. (Remor de veus. L'I. Sr. Dalmau i Ribalta demana per parlar.) Digui, digui.

El Sr. DALMAU I RIBALTA : Hi ha una altra proposta, que és que en l'ordre del dia d'avui hi ha una proposició no de llei referida al tema de la cançó catalana, i després hi ha una sol·licitud de compareixença també en relació amb la cançó catalana, i potser semblaria lògic d'agrupar-les, en el moment que sigui, però agrupar-les i discutir-les les dues alhora, perquè, de fet, tenen..., van en el mateix sentit, encara que siguin dues coses diferents : una és una proposició no de llei i l'altra és una sol·licitud de compareixença, però totes dues toquen el tema de la cançó catalana.

El Sr. PRESIDENT : Miri, això serà... Jo penso que s'han de diferenciar. Com que serà una cosa molt breu, ja mirarem, doncs, d'arreglar-ho, eh?, però, de fet, hem de distingir molt clarament el que és un obligat compliment d'una compareixença, eh? Molt bé.

Bé. Aleshores... (Pausa.) Per tant, passem al debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Inclusió del Català en el

Programa Comunitari Lingua, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. El senyor Ignasi Riera té la paraula

Proposició no de Llei sobre la Inclusió del Català en el Programa Comunitari Lingua

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, gràcies, senyor President. En primer lloc, vull fer una indicació, gairebé de tipus tipogràfic, que veuran que a la Proposició no de Llei hi ha tota l'explicació prèvia i, en canvi, al final, quan en el *Butlletí* posa «I, per tant, el Parlament de Catalunya insta», no queda prou separat com d'altres vegades, cosa que pot portar a la confusió en la lectura del text.

Bé, com que l'explicació prèvia em sembla que ja és prou prolixa, voldria només indicar que es tracta d'un programa de la Comunitat, el programa Lingua, molt important. És un programa que el 22 de maig d'enguany el Consell de Ministres de la Comunitat l'ha de discutir i aprovar; és un programa que té una duració de quatre anys, que està dotat amb una quantitat important, de 250 milions d'ecus —més o menys uns 32.500 milions de pessetes—, i que l'arrel, la base del programa és convertir la Comunitat en una comunitat de gent plurilingüe : és a dir, no solament una segona llengua per a cada ciutadà de la Comunitat, sinó una tercera llengua, és a dir que, a més de la llengua pròpia, els ciutadans de la Comunitat en coneguin dues més.

És important, el programa, per totes les derivacions de la lletra petita. Per exemple, tota la qüestió de beques per a professors, de la possibilitat de fer reciclatges als treballadors d'empreses que tenen connexions amb d'altres comunitats o amb d'altres estats; és important també pel tema d'intercanvi d'alumnes, intercanvi de treballs acadèmics, d'exposicions comunes, etcètera. És a dir, no solament, per tant, el tema de la lletra gran, sinó que volem insistir en aquest cas, també, en les conseqüències de la lletra petita.

Tal com està prevista la Proposició que anirà al Consell de Ministres comunitaris ens temem molt..., vaja, ens temem molt...!, tal com està, la interpretació podríem dir més planera del tema és que en aquest programa Lingua entraran les llengües oficials de la Comunitat, cosa que —interpretada pels que solen fer aquestes interpretacions— voldrà dir les llengües estatals de la Comunitat. Per aquesta raó nosaltres tindríem molt interès que el Govern de la Generalitat instés les instàncies que calguin instar per tal de fer una esmena en el sentit de dir que hi hagi les «llengües oficials en el territori de la Comunitat». Aleshores, evidentment, el català, en tant que oficial a Catalunya, i en tant que Catalunya una part de la Comunitat, pot també quedar —o pot quedar— inclòs en aquest programa.

Les conseqüències negatives de no entrar en aquest programa podrien ser notables, i podrien ser notables amb vista als propers quatre anys. És a dir : ens podem trobar en aquests moments amb una acceptació formal del català, en tant que llengua oficial de la Comunitat, si les gestions dutes a terme funcionen bé —i, en concret, voldria dir les gestions en les quals s'ha destacat el Diputat socialista Xavier Rubert de Ventós a la Comissió de Cultura del Parlament d'Estrasburg—, i amb les coses aconseguides fins ara, es podria arribar a una declaració oficial del català, si més no com a llengua de treball de la Comunitat, fins i tot amb una certa ac-

ceptació —anava a dir protocol·lària— del català, com a llengua oficial, però, en canvi, que el català no fos de veritat una llengua que comptés amb el suport que la Comunitat pot posar a les mans del català. Aleshores, evidentment, durant quatre anys més continuariem essent una llengua de segon rang en aquest conjunt de llengües comunitàries.

És per això que em penso que la nostra Proposició no de Llei té únicament aquest sentit : és empènyer l'acció del Govern, insistir perquè insisteixin per tal que el català també entri en aquest programa i tingui, per tant, més possibilitats de ser tractat com a llengua oficial a la Comunitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Abans de donar la paraula a la persona que ha de defensar l'esmena pel Grup Socialista, voldria dir que tal com està publicat en el *Butlletí Oficial* no queda massa clar, però em sembla que, de la lectura de la Proposició no de Llei, tot el que és preàmbul..., hi ha un gran preàmbul que no el votarem, i votarem a partir del moment que diu : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu». És a dir que... queda clar, això?

El Sr. RIERA I GASSIOT : Si em permet, senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Sí, el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Al començament de la meua intervenció he volgut notar —m'ho havia indicat el senyor Vidal-Quadras, i amb tota la raó del món—, he volgut indicar que hi ha un preàmbul molt llarg i que, tipogràficament, no està prou separat el preàmbul —que, evidentment, són meres consideracions d'aquest Grup, d'Iniciativa per Catalunya— amb el que de veritat és matèria votable de Proposició no de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, senyor Riera. El senyor Vidal-Quadras no té tota la raó del món, però, en aquest cas, doncs, la té molt completa.

Per defensar l'esmena del Grup Socialista..., el senyor Lorda.

El Sr. LORDA : Sí, senyor President, moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres, el nostre Grup, ha de començar declarant que està totalment d'acord amb els propòsits que persegueix la Proposició no de Llei d'Iniciativa per Catalunya. És més : l'objecte de la nostra esmena és, justament, dotar aquesta Proposició no de Llei de més eficàcia.

I les raons són les següents. El darrer paràgraf de la Proposició no de Llei d'Iniciativa per Catalunya diu : «Insta el Consell Executiu a realitzar les gestions oportunes per aconseguir la inclusió de la llengua catalana al si del programa Lingua. Per tal de fer-ho possible, el Consell Executiu proposarà que les llengües beneficiades pel programa no siguin les oficials de la Comunitat, sinó les llengües que són oficials al territori de la Comunitat.» Aquesta diferència, l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera l'ha subratllada molt bé, i consisteix, en realitat, en la substitució d'una preposició per una altra : «oficials de la Comunitat», «oficials a la Comunitat».

Una esmena concebuda en aquests mateixos termes, és a dir, que les llengües beneficiades siguin no les oficials de la Comunitat, sinó les oficials als territoris de la Comunitat, la va presentar l'eurodiputat senyor Xavier Rubert de Ventós a la Comissió de Cultura del Parlament Europeu, quan s'hi va discutir l'article segon del Programa Lingua. La Comissió va refu-

sar aquesta esmena, ja —ho repeteixo— concebuda exactament en els mateixos termes en què s'expressa la Proposició no de Llei d'Iniciativa per Catalunya.

El text d'aquest article 2 va quedar redactat de la següent manera —aquí en tinc la transcripció literal— : «A efectes» —tradueixo del castellà— «de la present decisió, per ensenyament de llengües estrangeres s'entendrà *únicament* l'ensenyament de les llengües oficials de la Comunitat Europea». El senyor Rubert de Ventós va insistir en la modificació d'aquest text en el sentit de substituir l'adverbi «únicament» per «principalment», i va aconseguir que la Comissió li acceptés aquesta petita però significativa esmena. La Comissió va aprovar, doncs, el text d'aquest segon paràgraf de l'article 2 en els termes següents : «A efectes de la present decisió, per ensenyament de llengües estrangeres s'entendrà *principalment* l'ensenyament de les llengües oficials de la Comunitat Europea». És a dir que el català, segons aquest redactat, no és inclòs explícitament, però tampoc n'és exclòs.

Per això, tal com han quedat les coses, creiem que la sola apel·lació a l'article 2 del programa Lingua és suficient amb vista a la gestió que la Proposició no de Llei d'Iniciativa per Catalunya encomana al Consell Executiu. I aquest és, justament, el sentit de la nostra esmena. Si no es fa així, i la gestió del Govern de Catalunya proposa una modificació del text que va ser aprovat per la Comissió de Cultura del Parlament Europeu —una modificació, a més, concebuda en els mateixos termes que la mateixa Comissió del Parlament Europeu va refusar—, és evident que ens trobarem amb més entrebancs en la consecució dels nostres propòsits que amb la simple apel·lació a l'article 2 —com proposa la nostra esmena— que, com hem vist, deixa una porta oberta al reconeixement del català.

Aquest és el sentit de la nostra esmena i el nostre propòsit és, justament, donar molta més eficàcia a la gestió que, segons la Proposició no de Llei d'Iniciativa per Catalunya, ha de fer el Govern de la Generalitat davant de les comunitats europees.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Lorda. Ara poden manifestar la seva posició els altres grups, començant pel Grup Mixt... Avui no hi ha ningú. Esquerra Republicana de Catalunya : el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, molt breument, senyor President, per manifestar la conformitat i la identificació del nostre Grup amb la proposta d'Iniciativa per Catalunya, en el sentit que el català pugui ser incorporat en aquest programa de la Comunitat Europea, i entenent també que les paraules del senyor Lorda, en el sentit de la seva esmena, poden ajudar també, d'una manera positiva, a convertir en realitat el que ara és aquesta proposta d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carod. Ara, el Grup Popular : el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President. El nostre Grup votarà favorablement aquesta Proposició no de Llei, tant si s'hi incorpora com si no s'hi incorpora l'esmena del Grup Socialista. És obvi que la Proposició no de Llei incideix en una qüestió d'un enorme interès per a tots els catalans, com és la potenciació de la nostra llengua : si volem estar presents a Europa amb caràcter protagonista, la llengua és un element bàsic, i aquesta Proposició no de Llei contribueix, de

manera significativa, que això sigui així.

En particular vull remarcar que la Proposició no de Llei fa referència a una qüestió que és particularment preocupant, que és que determinats programes d'intercanvi d'universitaris entre les universitats europees i, en particular, el programa Erasmus es veuen dificultats per aquest tipus de problemes lingüístics; per tant, la Proposició no de Llei contribueix a accelerar solucions en aquest context.

Per tot això, doncs, senyor President, reitero que el nostre Grup votarà favorablement la Proposició no de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aleix Vidal-Quadras. Ara s'ha de posicionar el Grup de Convergència i Unió, el senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. FERRER : Moltes gràcies, senyor President. Tradicionalment, quan es plantegen qüestions que fan referència al nostre idioma, aquest Parlament vota aquestes qüestions per unanimitat, com és lògic. Nosaltres, davant d'aquesta proposta d'Iniciativa per Catalunya, és un honor per a nosaltres, doncs, també votar favorablement, perquè la creiem absolutament lògica.

Jo voldria fer, malgrat tot —tot i que sigui molt breu la nostra intervenció—, dues puntualitzacions, i són : una, que votarem també favorablement en el cas que s'incorpori l'esmena presentada pel portaveu senyor Higiní Clotas, o, si no s'incorpora, doncs, igualment votarem favorablement. Però les meves dues puntualitzacions fan referència que estem vivint un moment particularment interessant respecte a aquest tema, que arrenca —penso— d'aquella Resolució aprovada per unanimitat per aquest Parlament el 10 de febrer de 1988, en la qual s'instava que el nostre idioma fos present a les institucions europees; aquella Resolució, aprovada també per unanimitat, ha tingut..., fa el seu curs; va venent, un darrere l'altre, resistències —recordem l'última o una de les últimes, l'aprovació en la Comissió de Cultura de la Proposició del Diputat Xavier Rubert de Ventós, que va aconseguir, doncs, que la Comissió de Cultura es pronunciés favorablement. I vull recordar que, justament, aquesta setmana el Govern de Madrid s'ha posicionat, per primera vegada, favorablement, que, no solament el nostre idioma, sinó tots els idiomes oficials a l'Estat espanyol, doncs, puguin incorporar-se a les institucions europees. Per primera vegada un ministre —ho repeteixo— del Govern de Madrid —i, concretament, en el curs d'una sessió al Senat— s'ha pronunciat favorablement.

Tot plegat, estem en aquest context; no som allà on volem anar, però és evident que fem camí. I, bé, en aquest context, per a nosaltres, per al Grup de Convergència i Unió és un honor, realment, votar favorablement aquesta proposta que ens fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ferrer. Havent-se ja posicionat tots els grups parlamentaris, passem a les votacions. He de fer constar dues coses : primer, que no ens han donat... (*Remor de veus.*) Mani? Perdoni? Ah, sí, sí, perdó. Sí, sí. El senyor Riera s'ha de definir sobre l'esmena socialista.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, moltes gràcies, senyor President, i per aprofitar també per agrair les precisions tant dels diputats Aleix Vidal-Quadras, Carod-Rovira, com l'honor que dos diputats senadors, Felip Lorda i Joaquim Ferrer, hagin intervingut en aquest tema.

Nosaltres acceptarem l'esmena del Grup Socialista una mica per raons de pragmatisme i d'eficàcia. És a dir : ens sembla que, en un cas com aquest, la difusió posterior fora de la Cambra s'ha de fer en el sentit en què s'ha fet el posicionament dels diputats dels diferents grups sobre el seu vot en aquest tema, que explica molt bé que, tots, el que volem és que, evidentment, el català entri en el programa Lingua perquè no quedi com a llengua marginada ni com a llengua secundària a la Comunitat.

Repeteixo que és important fer aquesta explicació perquè la lletra de la proposició del senyor Felip Lorda, la proposició del Grup Socialista, pot semblar que rebaixa les pretensions de la Proposició no de Llei d'Iniciativa per Catalunya; l'explicació del senador Lorda em sembla absolutament clarivident i absolutament justa, i, per tant, nosaltres l'acceptarem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Bé, les precisions que volia dir no són dues, com deia abans, sinó que són tres. La primera és que no hem rebut les correccions lingüístiques, si és que n'hi ha, probablement no n'hi ha, però si n'hi haguessin, la Mesa... Ara farem una votació sobre aquest text, però si hi hagués alguna modificació la Mesa considerarà si és una modificació estrictament lingüística; si modifiqués el contingut, aleshores, doncs, ja ho defensaríem, perquè volem que no quedi modificat : aquesta és la primera cosa.

La segona és que voldria saber si la inclusió d'aquesta nova redacció fa referència a tots dos paràgrafs o si només fa referència al primer paràgraf. Si s'ho volen mirar, si us plau?

El Sr. LORDA : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Sí, senyor Lorda.

El Sr. LORDA : De fet, de fet, la nostra esmena es limita a afegir, al primer paràgraf, la frase...

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. I el segon, queda?

El Sr. LORDA : ... «Atès que l'article 12 de l'esmentat Programa n'ofereix la possibilitat...»

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí, això ja ho sé.

El Sr. LORDA : I aleshores, aleshores, el segon paràgraf de la Proposició no de Llei, doncs, desapareix.

El Sr. PRESIDENT : Desapareix.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Desapareix el segon.

El Sr. PRESIDENT : Desapareix el segon paràgraf, eh? Molt bé. La tercera, per tant. Ara, quan votarem, votarem aquest text convertit exclusivament en un sol paràgraf.

La tercera cosa és que no ens han arribat les baixes de les persones que formaven part d'aquesta Comissió, del Grup Socialista ni de la qüestió resolta del Grup Mixt. Faig avinent que votarem, votarem amb les proporcions, diguéssim, que corresponen ara ja a aquesta Comissió. És a dir, dotze vots pel Grup de Convergència i Unió; set pel Partit Socialista, i un per tots els altres grups.

Per tant, dit això, podem passar a la votació.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text d'aquesta Proposició no de Llei.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ara al segon punt, que serà el que corresponia ser el primer : debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la

Programació a TV3 i a les Emissores de la Generalitat d'Espais Preferents de Cançó Catalana. Aquesta Proposició no de Llei ha estat presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Raimon Obiols, conjuntament amb altres quatre diputats del Grup Socialista, i té una esmena presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar la Proposició no de Llei..., el senyor Dalmau.

Proposició no de Llei sobre la Programació a TV3 i a les Emissores de la Generalitat d'Espais Preferents de Cançó Catalana

El Sr. DALMAU I RIBALTA : Moltes gràcies, senyor President. Em sembla que el tema de la situació actual de la presència de la cançó catalana a TV3 i a les Emissores de la Generalitat és prou conegut. Ha estat objecte d'un ampli tractament en els mitjans de comunicació de Catalunya, per tant, potser no caldrà estendre-s'hi gaire. Ara, de tota manera, sí que ens sembla interessant posar de manifest la pretensió que té aquesta Proposició no de Llei, que és que constata una paradoxa, i és que allò que havia estat durant el franquisme, durant la lluita de la resistència contra el franquisme, un dels elements bàsics de mobilització, com va ser la cançó catalana aleshores anomenada la Nova Cançó, paradoxalment, ho repeteixo, ara que hem recuperat la Generalitat i que existeixen emissores públiques de la Generalitat, sembla que hagi entrat, justament en aquests mitjans públics, en un oblit o, si més no, en una presència molt petita que contrasta, extraordinàriament, amb la força i amb la presència que havien tingut dintre del poble de Catalunya durant la clandestinitat.

Avui les coses han canviat, és cert : la Nova Cançó ja no és la nova cançó, és, simplement, un conjunt de gent diversa; no són ni tan sols un gènere comú, com a vegades se'ls tracta, sinó que pertanyen a diversos gèneres musicals. Són gent que l'única cosa que tenen en comú és que s'expressen en la nostra llengua : aquesta és la cosa que els uneix. Però és una cançó que, com totes les altres cançons de les cultures d'àmbit restringit, es troba amb un problema greu que és la competència i la prepotència de la música anglosaxona en tots els mitjans de comunicació del món; com totes les llengües, ho repeteixo, d'àmbit restringit, la llengua catalana, la difusió que obté a través de la cançó, topa contra aquesta prepotència anglosaxona.

Moltes vegades hem tingut la impressió que les emissores de la Generalitat i TV3 han cregut que la modernitat i la internacionalització que cercaven en els seus mitjans passa, justament, per afavorir la música més afavorida ja, que és aquesta música anglosaxona, i, en canvi, oblidar-se de la cançó que es fa en el nostre propi territori. A vegades també, potser no explícitament però sí implícitament, s'insinua que el problema que té la cançó catalana avui és un problema de qualitat. Nosaltres creiem que la cançó catalana, com totes les cançons, com tots els gèneres d'aquest tipus, tenen qualitat diversa, i segurament hi ha cantants de prou categoria i altres que potser no en tenen tanta, però pensar que, com a conjunt, ja sobreviuran els bons i que aquells que no són coneguts de l'opinió pública catalana és simplement perquè són dolents, ens sembla una simplificació molt greu, si és concis com funciona ara per ara el mercat de la música, les influències que es mouen, els contex-

tos en els quals es desenvolupen els gèneres musicals a les emissores, tant privades —principalment les privades—, però també les públiques.

Nosaltres pensem que la cançó catalana necessita una ajuda especial. En primer lloc, perquè és justament la cançó que es fa aquí, en la nostra llengua, i, per tant, estan obligades, les emissores de la Generalitat i TV3, a contribuir també, en aquest aspecte, a la normalització lingüística del país. Però també pensem que se'ls ha d'ajudar, simplement, perquè aquesta prepotència que dèiem abans de la música anglosaxona, exigeix una acció especial i no simplement una pura presència testimonial, com la que tenim avui.

Em penso que, en aquest sentit, és inútil que es vulgui fer veure ara o se'ns digui, a cops, que «ja hi ha presència de la cançó catalana» o que es pugui fer llistat o determinats percentatges. Em sembla que qualsevol català que sintonitzi aquestes emissores o vegi TV3 sap, perfectament, que aquesta presència és absolutament minoritària.

Jo, per acabar, voldria dir que ens agradaria a nosaltres que —tal com ha dit abans el senyor Joaquim Ferrer «en aquest Parlament els temes de llengua poden ser aprovats per unanimitat»—, ens agradaria que aquesta unanimitat fos possible; ens agradaria veure que allò que és una proposició no de llei de defensa de la llengua catalana pogués obtenir el vot de tots els grups d'aquest Parlament.

I, en segon lloc, per acabar ja finalment, voldria posar un exemple de la situació paradoxal en què es mou, precisament, la televisió pública catalana. Aquest Diputat que els parla, el dia de Sant Jordi va veure el *Telenotícies* de TV3. Se'ns va donar un encisador reportatge absolutament nostrat de la festa de Sant Jordi; vàrem poder veure roses, vàrem poder veure llibres, vàrem poder veure el Palau de la Generalitat, tot era absolutament evocador de la nostra personalitat nacional. En aquest reportatge del *Telenotícies* hi havia una música de fons; la música de fons era, senyores i senyors diputats, una cantant anglesa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Dalmau. Ara hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la, el senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, senyor President, gràcies. Gairebé he de dir, he de confessar que aquesta esmena l'havíem posat per reblar, per insistir, per concretar encara més la Proposició del Grup Socialista en un tema en el qual ens hem manifestat en diverses ocasions i sobre la qual, ja anunciem també una Proposició no de Llei amb vista a afavorir altres aspectes de la producció i de la difusió de la música i de la cançó en llengua catalana.

En un altre context he tingut ocasió d'explicar que és en part, gràcies a la cançó catalana, que en aquests moments existeix TV3 i Catalunya Ràdio. Ja sé que aquest tipus d'argument a vegades és perillós, perquè no sempre s'ha de passar factura d'allò que un ha fet perquè creia que havia de fer-ho en un moment determinat, però és del tot significatiu pensar que, si en un moment, el català deixa de ser la llengua d'uns quants i passa a ser una llengua de carrer és, en gran part, gràcies a la cançó catalana. Actituds de poetes com Joan Oliver, per exemple, que són elaboradíssims en la seva manera de fer poesia, que en un moment determinat es posin al servei de la Nova Cançó per contribuir, d'aquesta manera, a la normalització lin-

güística, no poden ser fenòmens que es puguin oblidar en aquests moments. Crec que evocar, en aquest cas, al senyor President en el festival del Price de la poesia catalana l'any 1970, fent aleshores de president moral també de la Nova Cançó i de la poesia catalana és, en tot cas, una referència oportuna i obligada.

Aleshores, contra això hi ha una mena d'obsessió —ja ho hem dit altres vegades— dels dirigents, en concret, de TV3, de ser fidels a les crides del senyor Calviño que, quan deia «no heu de fer una televisió antropològica» semblava que obligava a trencar amb un adjectiu tan bonic com és el de la «televisió antropològica»; crèiem que fer una televisió antropològica era una cosa molt dolenta i que contraposàvem a «televisió antropològica» una televisió, diguéssim, feta des de les òrbites de les multinacionals Berlusconi presents o futures en aquell moment.

Sempre és perillós inventar-se el país dels consumidors culturals, i és curiós que en les enquestes encarregades, en aquest cas, per la mateixa Generalitat de Catalunya, quan hi havia un Consell de Cultura del Conseller Rigol, del qual jo formava part, es va encarregar una enquesta a l'empresa Line Staff, i allà una de les coses que es demanaven era que hi hagués justament un foment de la cançó catalana, amb un argument que, en aquells moments, a mi em semblava molt estrany; hi havia una resposta, que la recordo molt bé, que deia : «I hi ha noves generacions disposades a descobrir que, a més de Joaquín Sabina i de Javier Gurruchaga, també existeixen a la península cantants en llengua catalana». És a dir, quan tant Joaquín Sabina com Javier Gurruchaga expliquen que ells són epígons de la Nova Cançó catalana i derivacions de la Nova Cançó catalana, en aquells moments es produeix la paradoxa que els que tenim fills grans sabem que viuen fascinats per Joaquín Sabina i Javier Gurruchaga i no saben que, alhora, també existeix una cançó en català i una cançó important en català i en llengua catalana.

No oblidem tampoc que quan hi han hagut els festivals importantíssims, per exemple, el d'Amnistia Internacional al Camp del Barça, que justament era un grup català el que actuava junt amb els grups internacionals i obtenia un èxit ressonant, en aquell moment va aparèixer en algun mitjà de comunicació una enquesta dient : «I aquest grup que ha actuat aquí, d'on és?» I la gent deia : «No ho sabem». I bé, doncs, era una part de la manifestació de la música que s'està fent en aquests moments a Catalunya.

Les respostes que ens ha donat fins ara el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en una altra instància parlamentària, quan li hem preguntat el perquè no hi ha més presència de la cançó catalana, han estat respostes fetes pel mal sistema de l'acumulació de dades no valorades, aleshores naturalment un dels sistemes de no dir la veritat és dir tantes dades parcials que t'és del tot impossible, amb tants arbres, tenir una visió més o menys aproximada del bosc i és, per tant, que ens sembla absolutament oportuna aquesta Proposició no de Llei.

Nosaltres, quan hem afegit que sigui «la música i la cançó catalana en totes les seves manifestacions», gairebé els voldria dir que es tracta d'un vot particular, és que ens sembla que manifestacions, per exemple, del nou rock català formen part també de la nova música catalana o de la música catalana com

ho són els concerts de cambra i com ho són les manifestacions d'una Victòria dels Àngels, per exemple, sempre entranyable i sempre digna de tot el respecte i de tota mena d'homenatges.

És per aquesta raó que votarem a favor, tant si el Grup Socialista accepta la nostra esmena com si no l'accepta.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Ara els altres grups poden manifestar la seva posició. El Grup Mixt no hi és... Per Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, senyor President. Una intervenció per manifestar el nostre vot favorable a aquesta Proposició, ja que es tracta d'una actitud coherent per part del nostre Grup, atès que fa ja uns mesos vam formular unes preguntes per escrit al Govern de Catalunya, concretament sobre aquest mateix tema, el tema de la cançó en llengua catalana en totes les seves modalitats, el tema també concret vinculat a aquella voluntat de signar convenis en matèria de cooperació lingüística, que va aprovar també aquesta mateixa Comissió de Política Cultural i, en aquest cas, incidint en el terreny de la cançó, i jo mateix vaig tenir l'oportunitat de formular una pregunta oral al Conseller de Cultura, pregunta oral ja que no va ser admesa a tràmit una interpellació que sobre aquest tema nosaltres havíem proposat de fer.

Efectivament, la paraula «paradoxa» ha estat pronunciada ja per més d'un dels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, «paradoxa» que en un moment de marc de llibertats democràtiques i de recuperació de les institucions d'autonomia, quan Catalunya disposa també d'eines importants de difusió de la cultura, de la cultura de masses, com són els mitjans àudio-visuals, TV3 i les diverses emissores de ràdio institucionals, ens trobem en una situació d'un cert relaxament civil i, fins i tot, podríem dir d'una notable passivitat institucional davant d'aquest terreny concret.

El fantasma que plana de tenir por, de caure en un cert antropologisme ens duu, en certa manera, a l'altre extrem; per por de caure en un cert antropologisme català caiem sovint, cauen sovint aquests mitjans de difusió de la cultura en un antropologisme anglosaxó o d'altra índole.

Per això creiem que, per afrontar d'una manera racional la pressió abassegadora de la cançó anglosaxona, però també de la cançó en altres llengües —en castellà, en italià, en francès—, és indispensable un ajut institucional concret, unes mesures de Govern profundament positives i contundents, de manera que això ens iguali a allò que ja fan en els seus respectius estats aquelles llengües que tenen un àmbit reduït. Si això es té en compte que en el nostre cas continua essent una llengua d'àmbit relativament reduït, comparat amb altres idiomes europeus, però sí tradicionalment minoritzat, això ens ajuda a pensar que el suport a la cançó en aquest mitjà, tal com ens fa avinent la Proposició del Grup Socialista, es fa absolutament indispensable.

Obviament, l'obvietat que ha defensat l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera de la cançó en totes les seves modalitats és també d'una actualitat evident i rigorosa, formava part també d'aquell text d'una possible interpellació que nosaltres havíem presentat amb la voluntat que això abasti, no només el terreny de la normalització lingüística, sinó, en aquest cas, molt més enllà, el terreny de la normalitat cultural.

És per això que confiem que, si efectivament aquesta volun-

tat de normalització lingüística i, encara més, de normalitat cultural existeix, aquesta Comissió de Política Cultural hi donarà el seu suport inequívoc.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Ara, pel Grup Popular, el senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, gràcies, senyor President. Ara fa uns pocs anys, al retorn d'un viatge iniciàtic a la Xina, el President del Govern, senyor Felipe González, va fer una constatació que no per arribar una mica tard deixa de ser menys meritòria. El President del Govern va afirmar que —com és ben sabut, frase que es va fer cèlebre— «allò que és important en un gat no és que sigui blanc o negre, sinó que caci ratolins.»

Aquesta frase, i jo espero que al meu il·lustre amic senyor Antoni Dalmau i al Grup Socialista no els semblarà malament que utilitzi com a argument d'autoritat el Secretari General del Partit Socialista, aquesta frase va ser important per moltes raons, i jo crec que té relació estreta amb aquest tema particular que en aquest moment estem debatent. Aquesta frase va ser important perquè va simbolitzar, d'alguna manera, el pas de l'ètica de les conviccions a l'ètica de les responsabilitats que va emprendre el Partit Socialista i que tants beneficis ha donat als ciutadans d'aquest país i tanta felicitat està portant últimament a les famílies d'alguns diputats autonòmics i regidors tràsfigues abans de determinades mocions de censura.

És evident que la cançó catalana el que ha de tenir és qualitat i la lletra i la música de la cançó catalana han de ser suggerents, originals, han de tenir qualitat. Amb independència que una cançó es canti en català, en castellà, en anglès, en suahili o el que sigui, el que és important és que arribi a la gent i que a la gent l'interessi.

Per tant, és obvi que si aquesta qualitat existeix, com existeix, de fet, en bastants cantants catalans, aquesta qualitat s'imposarà per si sola, i si aquesta qualitat existeix i s'imposa per si sola ja tenim la solució i si no existeix aquesta qualitat jo estic segur que el Grup Socialista no voldrà imposar al públic el càstig d'escollar productes que no mereixen el seu interès. No hem d'oblidar tampoc que en una atmosfera competitiva entre diferents canals públics i ara, ben aviat, canals privats de televisió, aquestes consideracions tenen importància.

Però hi ha un altre aspecte, senyor President, que a nosaltres ens farà votar negativament aquesta Proposició no de Llei i és que, quan a la Proposició es diu : «proporció preferent», s'està assignant a la cançó catalana una certa protecció, se l'està ficant, d'alguna manera, dintre d'un hivernacle que l'aïlli de la realitat i, des del nostre punt de vista, això podria tenir la conseqüència —sens dubte, no desitjada pel Grup proponent— d'afeblir la cançó catalana, la seva qualitat i la seva projecció pública. Fins i tot podríem dir que en aquesta Proposició no de Llei hi ha un cert element de menysteniment d'aquesta cançó en voler-la protegir, com si es posés en dubte que ella sola no podria fer camí de manera positiva.

El senyor Dalmau ha recordat èpoques passades en les quals ell ha dit que es produïen fets «paradoxals». Jo li voldria recordar aquella frase meravellosa d'en Josep Ferrater i Mora, aquella que diu : «La vida catalana no resisteix, retorna», i, és clar, en aquella època hi havia aspectes resistencials que donaven una lògica interna a les situacions a què el senyor Dalmau feia referència. Avui dia aquests elements resistenci-

als, sortosament, ja no tenen sentit i, per tant, no tenim per què resistir la força alliberadora del mercat.

Per tant, nosaltres, senyor President, votarem en contra d'aquesta Proposició no de Llei, amb el benentès que el nostre vot, des de la nostra òptica, és un vot a favor de la cançó catalana, a favor del seu enfortiment i del seu prestigi en el món.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aleix Vidal-Quadras. Ara queda el Grup de Convergència i Unió. El senyor Descals...

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President. En primer lloc, voldria expressar en nom del meu Grup que subscrivim tot el que s'ha dit sobre la cançó catalana, sobre els poetes i sobre les seves cançons, i sobre la seva feina de recuperació i de consolidació de la llengua, i no només ho subscrivim, sinó que ho subratllem.

Ara bé, quan nosaltres ens plantejem el tema de la Proposició no de Llei, que demana que estableixi en una proporció preferent i que fomenti la difusió de la música i de les cançons catalanes, no podem estalviar-nos de pensar que tenim una llista llarguíssima d'actuacions fetes des de TV3, des de Catalunya Ràdio, des de Ràdio Associació de Catalunya i des de Catalunya Música que són prou demostratives del fet que hi ha una difusió de la música i de les cançons catalanes. Per exemple, a l'*Àngel Casas Show*, en el període del 84 al 88, de 195 programes, en 152 van aparèixer cantants catalans; del *Mag Magazine*, en 126 programes van aparèixer 48 cantants o intèrprets catalans; al programa de *Música vista*, de 42 programes, van aparèixer 44 intèrprets catalans; pel que fa a *Perifèric*, de 22 programes, hi van haver actuacions de 14 grups catalans; d'*Oh, Bongònia!*, de 58 programes, hi van haver 32 vídeo-clips de grups catalans; hi ha hagut, de 58 concerts de jazz a TV3, 11, 10, perdó, en els quals han actuat intèrprets o grups de jazz catalans. Pel que fa a la música clàssica s'han emès 136 concerts de música clàssica, dels quals a 79 hi han intervingut intèrprets catalans. Tot això pel que fa al 1984-1988. A més, en altres programes, especials o el de la *Raffaella Carrà Show* o del *No passes*, que n'hi ha hagut 117, d'aquests 117, en 54 hi han intervingut cantants o intèrprets catalans, i lògicament aquí no esmentem tot el que fa a entrevistes i actuacions musicals que eren d'actualitat musical catalana en aquell moment.

Pel que fa a Catalunya Ràdio, des del 1983 al 1988, hi ha hagut 93 concerts d'intèrprets catalans i, a més a més, altres activitats, que m'estalvio de llegir-les, perquè és una llarga llista.

Voldria dir també que Ràdio Associació de Catalunya-105, hi ha hagut emissió i col·laboració en els muntatges de 44 concerts d'intèrprets catalans i a Catalunya Música s'han fet 173 emissions de música clàssica i contemporània, on han intervingut compositors, intèrprets o directors catalans. Per tant, és tota una promoció, tota una difusió.

Ara bé, si això, en certa manera, ja ho fa, estem també d'acord que hauria de fer més, i, justament, el que proposa l'acta de la reunió mantinguda entre la Corporació de Ràdio i Televisió i l'ACIC el dia 21 d'abril hi ha també una llarga llista d'aspectes que pretenen augmentar tota aquesta actuació, tant de TV3 com de Catalunya Ràdio; per exemple, incrementar la presència de la música catalana en un mínim de dotze temes diaris a la RAC 105, realitzar un concurs de maquetes per a nous grups, promoure discos, edició de discos, i tota una sèrie

d'aspectes que sistemàticament seran avaluats.

Jo voldria llegir-vos aquestes tres planes, però em sembla que..., ho tinc a la disposició dels diputats per si ho volen veure, i passaria a dir que, com a conseqüència i com a conclusió de tot això, és que, en primer lloc, hi ha unes negociacions en curs que van bé —a partir del 21 d'abril hi ha hagut diverses reunions a la Conselleria de Cultura—; en segon lloc, no em sembla bé que en aquest moment s'hagi de pronunciar el Parlament quan aquestes converses encara no han arribat al final del viatge; en tercer lloc, creiem que, per prudència, en temes tan delicats com aquests en els quals també hi ha aspectes de tipus empresarials, de tipus econòmic i de tipus de mercat, tal com es desprèn de la futura avaluació que proposa justament aquesta acta del 21 d'abril de 1989, quan diu: «En les futures reunions que la Corporació i l'ACIC acordaran tenir es valorarà la seva incidència en el panorama musical català i s'estudiarà la possibilitat d'acordar-ne de noves», ens duu a la conclusió que no hauria de ser plantejada ara i aquí aquesta Proposició no de Llei socialista i, per tant, la discreció ens aconsella de desestimar-la, i voldríem pregar al Grup Socialista que reconsiderés aquest tema i la retirés —si és que fos possible— fins que aquestes converses estiguessin acabades.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Descals. Ara el Grup Socialista pot reconsiderar si accepta o no accepta l'esmena que ha presentat Iniciativa per Catalunya. Gràcies.

El Sr. DALMAU I RIBALTA : Bé, senyor President, hi ha hagut també una petició d'un altre Grup, que és el que acaba d'intervenir, en el sentit de si estariem disposats a retirar-la o no retirar-la.

És evident que aquesta Proposició no de Llei no es pronuncia sobre la negociació actual, per cert llarga, complexa, difícil i no precisament satisfactòria fins en aquest moment, sinó que el que fa és estimular les Emissores de la Generalitat i TV3 justament a donar un tracte preferent a la cançó catalana. És això el que diu la Proposició, no intervé directament sobre la negociació.

I, en aquest sentit, hem de manifestar també que ens desconcerta la posició del Grup majoritari sobretot, per exemple, quan diu que està d'acord amb tot allò que s'ha dit fins ara aquí en relació amb aquest tema, de la protecció de la cançó catalana, perquè justament allò que s'ha dit fins ara aquí ha estat de signe completament contraposat; hi ha qui s'ha manifestat a favor d'una protecció especial de la cançó catalana, hi ha qui s'hi ha manifestat en contra. Estar d'acord amb tot el que s'ha dit és absolutament contradictori per acabar votant, finalment, en contra de la Proposició no de Llei.

Nosaltres som dels partidaris de la protecció, justament perquè devem tenir una escassa convicció —a diferència del nostre amic Vidal-Quadras— de les excel·lències absolutes i indiscutibles del mercat, i nosaltres, en aquest procés de selecció natural que ell abona, no hi tenim, sens dubte...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Dalmau, miri, escolti, jo sé que el culpable d'això és el Portaveu de Convergència i Unió per haver incitat la seva...

El Sr. DALMAU I RIBALTA : És que estic responnent això.

El Sr. PRESIDENT : Sí. El càstig ja ha estat suficient. Posi, si us plau,...

El Sr. DALMAU I RIBALTA : Aleshores, senyor Presi-

dent, en aquesta línia, doncs, d'abonar la protecció a la cançó catalana per afavorir la normalització i per no deixar a la intempèrie del mercat els nostres cantants, nosaltres veiem molt bé la precisió que introdueix l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya, en el sentit que quedi clar que allò que s'ha de reforçar és la cançó en totes les seves modalitats; de manera que estariem a favor de la inclusió de l'esmena d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Dalmau. (Ll. Sr. Descals demana per parlar.) Senyor Descals, vol insistir...

El Sr. DESCALS : Per un aclariment...

El Sr. PRESIDENT : Per un aclariment, però molt breu, eh?

El Sr. DESCALS : Simplement, jo he dit que ens semblava prudent..., amb aquests plantejaments i amb aquestes converses en marxa, que ara i aquí no era prudent votar favorablement aquesta Proposició no de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Moltes gràcies. (Pausa.) Perdó, podem passar a les votacions. Tampoc aquí tenim text corregit, aleshores ho farem d'acord amb aquest text i després, doncs, ja farem l'adequació que calgui. (Pausa.) A veure, un moment... S'entén que aquesta esmena s'afegeix al final del text de la Proposició no de Llei presentada pel Grup Socialista; per tant, ho votem tot a l'hora.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquesta Proposició no de Llei conjuntament amb l'esmena? (Pausa) Perdó, un moment... (Pausa.) No, és que hi ha una persona més del Grup Socialista, però jo demano que si volen votar que votin i després ja ho reduïrem a la seva...

El Sr. CADEVALL : No, jo no voto.

El Sr. PRESIDENT : Ah, no ha votat? (Pausa.) D'acord. (Remor de veus.)

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat rebutjada per 13 vots en contra i 10 vots a favor.

Bé, passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Recuperació del Material Documental requisat a Catalunya a partir de 1939, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té esmenes presentades pel Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió. Per defensar-la, el senyor Carod-Rovira té la paraula.

Proposició no de Llei sobre la Recuperació del Material Documental requisat a Catalunya a partir de 1939

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, moltes gràcies, senyor President. A partir de 1939 —com diu el text de la Proposició no de Llei que nosaltres sotmetem avui a consideració d'aquesta Comissió de Política Cultural—, el nou règim totalitari —nou, òbviament, en un sentit benèvol de la paraula— que va imposar-se a l'Estat espanyol va produir un segrest de les llibertats públiques, de les institucions nacionals, en el nostre cas, i també del sistema democràtic en el seu conjunt.

Però les conseqüències del règim dictatorial imposat pel franquisme van ésser també molt nocives en el terreny cultural, en el terreny documental, fins al punt que podem parlar

pròpiament de veritable saqueig i de veritable confiscació de material valuósíssim per comprendre i per analitzar la història contemporània de Catalunya aquest segle, material confiscat i saquejat en àmbits diversos, com pot ser un primer àmbit de caràcter oficial institucional, de les institucions autonòmiques contemplades en l'Estatut d'Autonomia del 1932, material provinent de la riquesa de la societat civil catalana a través dels seus partits polítics, de les seves organitzacions sindicals, de la rica xarxa d'ateneus, entitats i societats culturals i recreatives de tota mena i, finalment també, material provinent de particulars —d'intel·lectuals, d'escriptors, de dirigents polítics i sindicals, etcètera.

Una part molt substancial d'aquest conjunt de material —llibres, en alguna ocasió biblioteques senceres de particulars, correspondència, fotografies, manuscrits, documents, objectes i records personals diversos— es troba a l'Arxiu Històric de Salamanca, i és per aquest motiu que nosaltres creiem que caldria, continuant una línia de reivindicació d'aquest material que ja ha estat expressada en diverses oportunitats en aquest mateix Parlament, fer un nou pas endavant, de manera que ara que fa cinquanta anys de l'inici de la confiscació d'aquell material, de l'inici d'aquell espoli, d'aquell robatori a punta de baioneta d'una documentació que forma part del patrimoni nacional i cultural del poble català... Tot allò que va ser segrestat pel franquisme continua avui encara —incomprendiblement— segrestat en plena democràcia.

El sentit de la nostra Proposició és, doncs, aquest : recuperar per al poble de Catalunya allò que li pertany a través de qui en són els seus hereus legítims —les institucions— i els hereus particulars, segons els casos, de manera que aquest material indispensable per comprendre i analitzar la història del nostre país pugui ser posat a l'abast de tots aquells que en cerquin la consulta, l'estudi i la difusió.

És justament per aquests motius que nosaltres creiem que la voluntat d'aquest Parlament hauria de ser treure d'allà on va situar el franquisme una documentació i tornar-la a portar —els originals, no pas còpies, microfilms, fotocòpies o reproduccions, sinó els originals— a aquells qui en són els seus legítims propietaris.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Ara hi ha dues esmenes : la del Grup Socialista, que porta el número 6894, per tant anterior a la del Grup de Convergència i Unió. El Grup Socialista, si vol..., el senyor Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL : El Grup Socialista fa una esmena llarga, jo penso, a la Proposició no de Llei intentant aclarir el que creiem nosaltres que han de ser les reivindicacions que com a Parlament hem de continuar fent, perquè, tal com ha dit l'Il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana, iniciatives similars a la que avui es presenta havien estat presentades per Xavier Folch i Josep Benet en aquest Parlament, i per l'Il·lustre Diputat Jaume Sobrequès en el Senat espanyol, reivindicant el retorn d'aquest patrimoni del poble de Catalunya aquí, al nostre poble.

Les precisions que caldria fer i que nosaltres fem amb la nostra esmena són les següents : en primer lloc, plantejar que el que es demana no és solament el retorn d'una part del fons documental que hi ha en aquests moments a Salamanca i que provenia de Catalunya, sinó de tots els fons que es troben en

arxius, en fons documentals a nivell de l'Estat espanyol i que per algun motiu o altre són susceptibles que tornin a Catalunya, perquè van ser espoliats a partir de la pèrdua de la Guerra Civil.

Respecte als fons de Salamanca, nosaltres també diferenciem : diferenciem, en primer lloc, els fons que provenen de l'Arxiu de la Generalitat de Catalunya, de la Generalitat republicana, dels fons que poden provenir d'altres institucions o de particulars.

Els fons que estan dipositats a Salamanca i que provenen dels arxius administratius de la Generalitat republicana en aquests moments estan inventariats i, per tant, aquests poden retornar fàcilment a Catalunya, perquè sabem quins són : hi ha inventari fet i microfilmació pràcticament acabada. Per tant, sabem quins són i sabem que poden tornar. Per això aquest és el segon punt de la nostra esmena : que els fons que eren de la Generalitat republicana tornin a l'hereu legítim de la Generalitat republicana, que és la Generalitat actual, i que aquests siguin dipositats a l'Arxiu Nacional de Catalunya. Una altra precisió, l'Arxiu Nacional de Catalunya en aquests moments podríem dir que no és res més que una entelèquia, perquè pràcticament no existeix com a tal o es troba en una situació molt precària.

Per tant, perquè retornessin aquests fons aquí a Catalunya, que políticament han de retornar, també caldria que es millorés substancialment el que és en aquests moments l'Arxiu Nacional de Catalunya. Però, primer, els fons que eren de la Generalitat que tornin a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Hi ha altres fons, he dit, però hem de saber quins són aquests fons i qui era el seu propietari originari, i si aquests propietaris originaris eren institucions —ajutaments, per exemple— o eren partits polítics —com pugui ser Esquerra Republicana o el Partit Socialista Unificat de Catalunya— o eren centrals sindicals o eren particulars, caldria demanar a cada un d'aquests propietaris originaris si volen recuperar el fons per als seus propis arxius o consideren que aquests fons han d'anar a l'Arxiu Nacional de Catalunya o potser en un arxiu comarcal, fins i tot, de la xarxa d'arxius de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, nosaltres diem : que es faci un inventari dels fons que hi ha a Salamanca i que es consulti a cada una de les administracions i entitats legítimes propietàries, o almenys en el seu moment propietaris originaris, què en volen fer, si volen que vagin a l'Arxiu Nacional de Catalunya o si volen que vagin als seus propis arxius. Això seria el punt 1 i el punt 3, i, finalment, hi ha un punt 4, que és completar la reivindicació, no solament amb els fons que hi ha a Salamanca, sinó fons que podrien estar a altres arxius dependents de l'Administració de l'Estat i que també provenen de l'etapa republicana i de l'espoliació que es va fer a partir de l'any 39, tal com deia el senyor Carod-Rovira.

Ens sembla, a nosaltres, que aquesta reivindicació és una reivindicació ja històrica d'aquest Parlament; és una reivindicació amb un contingut polític clar : uns fons que van ser espoliats, que eren de Catalunya, han de retornar a Catalunya, i que és evident que hi poden haver altres criteris, que no compartim, que diguin que l'Arxiu de Salamanca, com a tal, és un testimoni d'una etapa històrica i, com a tal, s'ha de mantenir. Nosaltres considerem que la reivindicació del poble de Catalunya, la reivindicació política del Parlament de Catalunya ha de prevaler

sobre aquest criteri administratiu de manteniment de l'Arxiu de Salamanca com una unitat.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Nadal. Ara el Grup de Convergència i Unió té una esmena; si vol defensar-la, si us plau... El senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS : Sí, gràcies, senyor President. Més de dotze anys després de l'adveniment de la democràcia i de deu de la promulgació de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i havent l'Administració central de l'Estat rescalat les institucions públiques i privades de moltes de les confiscacions i requisos portades a terme en aquell període, la situació anòmala en què es troben aquests fons documentals encara està pendent de regularització. Ja que els documents es troben ja catalogats i classificats i que, per tant, la seva individualització no ofereix cap tipus de problema, no hi haurà, per tant, obstacle, en principi, des de l'ordre tècnic, per procedir a la seva devolució als seus propietaris originals, en aquest cas la Generalitat de Catalunya.

El conveni internacional de l'Haia, sobre protecció de béns culturals en cas de conflicte armat, de 14 de maig de 1954, i ratificat per l'Estat espanyol mitjançant instrument el 9 de juny del 60, estableix la immunitat d'aquests béns i el deure de la seva salvaguarda davant qualsevol tipus de requisos o apropiació, es tracti de conflictes internacionals o no internacionals.

Durant molts anys, aquests fons documentals van ser utilitzats —ja ho ha dit abans el senyor Carod— amb l'exclusiva utilització de finalitats repressives, i només van ser oberts i consultats per aquells investigadors que eren afins al règim. És de molts conegut que fins al 1980 aquests fons documentals no eren oberts als investigadors en general. No parlaré de totes les gestions que han fet diversos diputats, podria parlar no solament del Senador Benet o del Diputat senyor Sobrequés en el Senat, i de les interpellacions que van fer en el seu moment, en aquesta Cambra, el senyor Benet i el senyor Folch, però sí dir que la nostra esmena anava en la línia d'afirmar i, a més a més, demostrar —perquè tinc aquí la documentació escrita— que des del 1980 el Govern de la Generalitat ha reclamat de forma oral i per escrit el retorn dels originals que van ser confiscats en l'època de la Guerra Civil. Sembla que el Ministerio de Cultura, en un primer moment, era favorable a la devolució, com ho demostra el fet que el Ministre de Cultura de llavors, de l'any 80, el senyor Ricardo de la Cierva, va enviar un telegrama al senyor Jaume Serrats, aleshores director de *Mundo Diario*, on manifestava estar —i cito textualment— «muy agradecido por su alusión sobre la devolución a Cataluña de los documentos de la Generalidad que se encuentran en el Archivo de Salamanca. Desde hace mucho tiempo he descado gestionar esta devolución, y ahora estoy estudiando la fórmula concreta de realizarla. Creo que estoy en condiciones de prometer que ese trozo de la historia de Cataluña tendrá, lo antes posible, su acomodo en Cataluña. He despachado con el Presidente del Gobierno» —aleshores, el senyor Suárez— «este asunto y he conseguido ya su total apoyo». Però ben aviat es van tirar enrere —com tothom sap— al·legant que la classificació d'aquests fons documentals havia estat feta, no per experts, sinó per guàrdies civils, i, per tal de confirmar, precisament, aquests criteris, i contrastar-los amb el Departament de Cultura, aquest mateix Departament va enviar el senyor Jaume Sobrequés i el senyor Manuel Mundó perquè fessin un informe

sobre aquest assumpte.

Per tal d'avançar i que hi hagués, per tant, la possibilitat que aquests fons fossin ja amb possibilitats de ser consultats, el Departament de Cultura va signar un acord, un conveni amb el Ministeri de Cultura, en el qual es convenia la microfilmació d'aquests documents propis de la Generalitat, prèvia la seva classificació, classificació que, de fet, hauria d'haver fet el Ministeri de Cultura, que era qui en tenia la propietat, però que el Departament de Cultura va pagar, exactament, vint-i-un funcionaris, perquè ho poguessin realitzar. És cert que aquesta classificació està feta, i que això no invalidava el consegüent i justificat reclam dels textos originals.

Des de l'any 86, una vegada feta ja aquesta classificació, com deia, s'ha anat reclamant cada final d'any aquesta documentació escrita, i ja des d'aleshores, amb tots els problemes que van haver-hi, sí que, a més a més, es va percebre, ja des del primer moment, que hi havia una documentació, no solament de la Generalitat, sinó també documentació de sindicats, partits polítics, ajuntaments, associacions..., i que aquesta documentació segona s'havia de recllassificar. D'acord amb les opinions del senyor Josep Benet —que em sembla que ens mereixen tota mena de crèdit—, deia que les gestions d'una i de l'altra havien de ser separades, perquè tots entenem que el reclam del retorn de les dues gestions podria portar-nos a una situació d'eternitat considerable.

És per això que la nostra esmena estaria en la línia absolutament favorable del que proposa el Grup d'Esquerra Republicana, però incloent-hi que el que cal és instar el Consell Executiu que continuï aquestes gestions per reclamar el retorn dels arxius, no solament propis de la Generalitat, sinó d'aquelles institucions que també van ser confiscades. Cal dir, però, que jo, veient l'esmena que presentava el Grup Socialista, en la qual incloïa alguns punts que nosaltres estariem en disposició de votar favorablement, jo demanaria al Grup d'Esquerra Republicana que, si ell hi estigués d'acord, oferir una transacció, nosaltres podríem estudiar la possibilitat, conjuntament, de votar-la a favor, entenent que, no solament abasta el que és el retorn dels arxius confiscats, sinó tot el que és l'inventari i tot el que són les fonts consultades a altres institucions del país que poden tenir el mateix problema. I, en aquest sentit, apel·lant una mica al comentari que havia fet el portaveu del Grup Socialista, dir que a l'Arxiu Nacional de Catalunya, per exemple, ha ingressat darrerament tot el que era l'Arxiu de la Diputació en el moment del traspàs, que és la documentació que pertanyia a la Generalitat republicana, que eren llibres d'actes, decrets, ordres del Consell Executiu, de la Comissió Mixta de Traspàs, del Departament de Presidència, etcètera, etcètera. I en aquesta línia jo penso que el que caldria és impulsar i continuar fent les gestions que s'han fet fins ara.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Padrós. Ara poden dir la seva posició. Pel Grup Mixt, el senyor Martín.

El Sr. MARTÍN : Gràcies, senyor President. Per als diputats centristes en el Grup Mixt és inqüestionable que el fons documental que es reclama és part del patrimoni històric de Catalunya, i és lògic que aquest dipòsit ens sigui retornat, i, per tant, és també lògic i obvi que estem d'acord amb l'esperit de la Proposició no de Llei.

Ens congratulem que les esmenes presentades, totes, van

amb caràcter positiu, i creiem nosaltres que l'esmena socialista concreta la Proposició no de Llei i, fins i tot, la perfecciona, i, tot per a un total consens de la Comissió, demanàrem al ponent d'Esquerra Republicana que també volgués recollir el que acaba d'explicitar el company de Convergència i Unió, i que fes una refosa en el sentit de trobar el consens de tots els grups representats, perquè creiem que tots hem d'estar d'acord que aquest fons documental torni de nou a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martín. Ara, pel Grup Popular, el senyor Aleix Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, moltes gràcies, senyor President. Molt telegràficament, senyor President, per anunciar el vot favorable del nostre Grup a aquesta Proposició no de Llei.

Poc es pot afegir a tot el que s'ha dit aquí, sobretot després de la documentada i detallada exposició de l'Il·lustre Diputat senyor Padrós. Coincidirem, doncs, amb l'esperit i el text d'aquesta Proposició no de Llei, amb les esmenes transaccionades que s'han citat aquí, i tindrem el plaer, poc freqüent —cosa que, això, hi dona evidentment un valor afegit, per al nostre Grup—, de donar suport a aquesta constructiva i positiva Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aleix Vidal-Quadras. Per Iniciativa per Catalunya, el senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, gràcies, senyor President. Primer, per agrair a Esquerra Republicana de Catalunya, una vegada més, que hagi actualitzat una reivindicació col·lectiva, i, alhora, m'adreço al reconeixement de la feina feta en aquest Parlament i el Senat pels senyors Benet, Folch i Sobrequès, perquè em penso que, en tot cas, de vegades, al Parlament és aquesta continuïtat en una reivindicació el que dona sentit a la coherència de les actuacions polítiques.

Si els arxius són el rebost de la memòria col·lectiva, és evident que tot allò que un dia —com ha dit el senyor Carod-Rovira— ens va ser robat a punta de fusell ha de ser retornat a Catalunya. Més encara, en les explicacions de les esmenes s'ha fet al·lusió en diverses ocasions a un tema col·lateral, que no és propi d'aquesta Proposició no de Llei, però que és que tant de bo aquesta Proposició no de Llei servís d'una manera indirecta a l'acceleració de les obres de l'Arxiu Nacional de Catalunya, i ho dic perquè el partit al qual pertanyo va voler lliurar —i va lliurar, efectivament— el fons del Partit Socialista Unificat de Catalunya, del PSUC, a l'Arxiu Nacional de Catalunya, justament perquè es convertís en material d'utilització pública per part dels historiadors o dels estudiosos, o del conjunt del poble de Catalunya. I hem de dir, una vegada més, que l'estat en què es troba l'Arxiu Nacional de Catalunya no és coherent amb les manifestacions que estem fent tots aquí sobre la importància d'aquest Arxiu i d'aquesta reivindicació.

Per tant, votarem a favor la Proposició d'Esquerra Republicana de Catalunya, i si, a més, poden acceptar altres esmenes, amb molt més de gust votarem també a favor.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Ara, el senyor Carod-Rovira pot dir la seva posició sobre les dues esmenes. Si el senyor Carod-Rovira necessita una breu interrupció, aquesta Mesa estaria d'acord a concedir-la.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, senyor President. En principi, el nostre Grup veu molt positives les esmenes que s'han presentat, tant les del Grup Socialista com entenem que també és de lògica acollir l'esmena que presenta el Grup majoritari. Aleshores, potser abans d'expressar la nostra actitud definitiva, entenem que fóra bo de suspendre per uns instants aquesta Comissió, i amb els grups esmentats arribar a un text transaccionat que permetés el vot d'aquesta Comissió i que, sobretot, no privés l'Il·lustre Diputat del Grup Popular del plaer de votar conjuntament amb la resta de membres de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT : Doncs per donar plaer al Diputat, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del matí i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i onze minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Sembla que s'ha arribat a... *(Remor de veus.)* Un moment, si us plau. Sembla que s'ha arribat a una transacció. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, senyor President. L'esperit d'aquesta transacció, del text de la qual en disposa ja la Mesa d'aquesta Comissió, aniria en la línia, per una banda, del text inicial proposat per Esquerra Republicana, recollint la proposta, l'esmena del Grup majoritari, allà on diu : «iniciar els tràmits», es tractaria de posar-hi : «continuar els tràmits», de manera que, al final de tot del paràgraf, s'acabés el paràgraf dient : «en el sentit següent», i aleshores incorporar aquí literalment les esmenes presentades pel Grup Socialista, si bé, evidentment, amb dues petites rectificacions : en el primer paràgraf, en comptes de dir «realitzar l'inventari», dient «realitzant i completant en cada cas», perquè, com ja s'ha dit aquí, en alguns casos, d'aquest inventari, ja se'n disposa, i, en el segon paràgraf, allà on deia «sollicitant», «continuar sollicitant de les autoritats competents...». Aquest seria el text definitiu i, evidentment, nosaltres voldríem expressar la nostra satisfacció per la voluntat constructiva de tots els grups d'aquesta Cambra en relació amb aquest tema.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Només per donar-hi lectura, al final del que era estrictament la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana, l'afegitó que hi ha és...?

El Sr. CAROD-ROVIRA : «... pública catalana, en el sentit següent».

El Sr. PRESIDENT : Ah, «en el sentit...» Molt bé; doncs ara, el senyor Secretari, abans de passar a la votació, llegirà íntegre el text tal com quedaria.

El Sr. SECRETARI : «El Parlament de Catalunya insta el Govern a continuar, davant les autoritats competents de l'Estat espanyol, els tràmits pertinents per a la recuperació del material documental "incautat" a Catalunya a partir de 1939, per tal que pugui ser consultat, estudiat i difós des de l'Arxiu Nacional de Catalunya i altres organismes de l'Administració pública catalana, en el sentit següent : primer, realitzant i completant l'inventari del conjunt dels fons documentals que provenen...»

El Sr. CAROD-ROVIRA : Perdó, senyor President : «realitzant i completant, en cada cas...»

El Sr. PRESIDENT : «...en cada cas...».

El Sr. SECRETARI : «...realitzant i completant, en cada

cas, l'inventari del conjunt dels fons documentals que, provinents de Catalunya, foren dipositats a l'Archivo Histórico Nacional, Sección Guerra Civil, de Salamanca. Segon, continuar i sol·licitar de les autoritats competents... » *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : «...continuar sol·licitant...»

El Sr. SECRETARI : «... continuar sol·licitant de les autoritats competents de l'Estat el retorn i dipòsit a l'Arxiu Nacional de Catalunya dels fons documentals provinents de l'Administració de la Generalitat Republicana que ja es troben inventariats. Tercer, consultant amb totes les administracions públiques de Catalunya, institucions i titulars legítims dels fons documentals provinents de Catalunya que es troben dipositats a l'Archivo Nacional, Sección Guerra Civil, de Salamanca, per a la futura ubicació dels fons recuperats. Quart, investigant, a través del Departament de Cultura, els diferents fons documentals i arxius de l'Estat que puguin ser susceptibles de ser retornats a Catalunya. »

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Queda clar? *(L'l. Sr. Sobrequès demana per parlar.)* El senyor Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS : No, és que veig que s'imposa de fer una precisió, per tal de ser més acurats. Aquí es parla dels arxius «requisats» —em penso que és la paraula, més o menys, eh?— a partir de 1939; això no és exactament així, perquè aquells territoris de Catalunya —per exemple, les terres de Lleida, algunes terres de Lleida— que varen ja ser ocupats pels exèrcits feixistes a partir de 1938, es varen requisar ja arxius d'aquestes comarques i d'algunes cooperatives i d'algunes entitats cíviques i culturals d'aquesta part de Catalunya ocupada a partir de l'any 38, els seus arxius varen anar ja a Salamanca i avui hi són. Per tant, caldria fer una precisió en la data, o posar «a partir de 1938» o «a partir de la Guerra Civil», deixar-ho més en concret, atès, repeteixo, que hi ha arxius requisats amb anterioritat a la data que s'esmenta en el text que se'n acaba de llegir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sobrequès, li agraim molt la seva precisió. *(L'l. Sr. Carod-Rovira demana per parlar.)* El senyor Carod-Rovira demana la paraula?

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, senyor President, recollint l'encertat suggeriment del senyor Sobrequès, que suposo que serà acceptat també pels representants dels altres grups, probablement allà on diu «a partir del 1939», podria ser «el material documental requisat a Catalunya com a conseqüència de la Guerra Civil», sense fixar data. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Queda clar, doncs, el que anem a votar, no? Doncs votem.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquest text transaccional, que aixequin el braç.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest text ha estat votat per la unanimitat dels presents en aquesta sala. Moltes gràcies.

Passem ara al punt tercer de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Denominació del Nou Estadi de Montjuïc com Estadi Olímpic President Companys, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i de l'esmena presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar aquesta esmena, el senyor Carod-Rovira.

Proposició no de Llei sobre la Denominació del Nou Estadi de Montjuïc com Estadi Olímpic President Companys

El Sr. CAROD-ROVIRA : Sí, senyor President. El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta aquesta Proposició no de Llei a partir de la constatació que, en la societat catalana, l'horitzó dels Jocs Olímpics de Barcelona del 1992 s'està convertint ja en una espècie de data mítica, pel que sembla gairebé de propietats taumatúrgiques en tots els àmbits, camps i modalitats. El que sí que és cert, al marge d'aquesta primera constatació, és que la data del 92 pot ser una oportunitat irrepetible per fer conèixer la realitat del país, la capital del qual acull aquests Jocs Olímpics. En aquest sentit, és tradició, a la major part de països, d'honorar la memòria dels seus personatges més il·lustres, de les seves personalitats polítiques, culturals, etcètera, més destacades, de manera que s'atorgui el seu nom oficial a estadis, avingudes, carrers, museus, etcètera. És freqüent, doncs, el cas de posar el nom de presidents, presidents escollits com a conseqüència del sufragi popular —també és gairebé més freqüent de posar el nom de presidents no escollits per sufragi popular en els casos en què la democràcia no existeix en determinats Estats—, però en el cas del President Companys és obvi que es tracta d'un president de la Generalitat, escollit com a conseqüència del mandat popular que tenien els diputats que van configurar el Parlament de la Generalitat republicana el 1932.

Es tracta, en aquest cas, de fer un record històric a la memòria de l'únic president d'un país democràtic afusellat en el transcurs de la Segona Guerra Mundial, un president que havia de presidir, per la seva condició de primer mandatari de Catalunya, les Olimpíades Populares de 1936, que s'havien de celebrar a Barcelona, com a olimpíades d'obertura, de solidaritat humana, d'internacionalisme, que expressaven la vocació de pau i d'universalitat del poble de Catalunya, davant de les olimpíades que el nazisme i el règim de Hitler capitalitzaven des de Berlín. És per això que nosaltres entenem que, al marge que el nom popular, per la seva brevetat, pugui ser estrictament el nom d'Estadi Olímpic, i sense, tampoc, voluntat d'interferir en àmbits que no són directament competència d'aquest Parlament, però sí que afecten la seva actitud pública i la sensibilitat de molts ciutadans, en uns moments que estem assistint, de vegades, a alguns camps, de manera una mica incomprendible i no sempre ajustada a la realitat, a una certa recuperació de la memòria del President Lluís Companys, que nosaltres creiem que fóra altament positiu que aquesta Comissió, la Comissió de Política Cultural del Parlament de Catalunya, donés el seu vot favorable al fet que aquest estadi olímpic pogués portar la memòria del President Lluís Companys.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Hi ha una esmena, d'Iniciativa per Catalunya. El senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, gràcies, senyor President. Vull començar demanant perdó...

El Sr. PRESIDENT : Em permeten un moment? Aquí, això no enregistra... què passa...? Aquí no diu... Ah, doncs s'ha apagat... Ara, ja està. Molt bé. Gràcies.

El senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, gràcies, senyor President,

amb les garanties que les seves paraules queden enregistrades...

Bé, en primer lloc voldria demanar gairebé perdó per un aspecte de l'esmena, i és que és un atemptat contra la sintaxi, però és que és una esmena que l'hem plantejada per raó de coherència, i m'explico : en altres instàncies en què s'ha parlat sobre el tema del nom de l'Estadi Olímpic de Montjuïc o de Barcelona, nosaltres hem defensat la posició que aquest tipus d'instal·lacions no han de portar noms patronímics, és a dir, s'ha de dir «Estadi Olímpic» o s'ha de dir, a tot estirar «Estadi de Barcelona», o, a tot estirar, si es vol, «Estadi de Montjuïc»; que no voldríem, en cap cas, per tant..., és a dir, la nostra posició seria que es digués així i prou.

Ara bé, si hem presentat l'esmena és perquè, de tant en tant, hi ha hagut notícies periodístiques, filtracions de gent molt propera a aquest tipus de designacions oficials dels noms dels estadis i d'altres instal·lacions, que suggerien que podia haver-hi altres noms que acabessin designant l'Estadi Olímpic de Montjuïc. I en aquest cas concret nosaltres dèiem : bé, preferiríem que es digués Estadi de Montjuïc o Estadi Olímpic, i prou; ara bé, en el cas que s'hagués de dir algun nom, que fos el del President Lluís Companys. I això, per moltes raons —les ha dites el senyor Carod-Rovira—; ens sembla, a més, que és important que, en aquest cas, els noms siguin noms de persones ja mortes del tot (*remor de veus i rialles*), és a dir, la recomanació de Dant que *una bella morte tutta una vita onora*, en aquest cas també val. Ens sembla que donar noms de persones que encara poden fer evolucions múltiples al llarg de la seva vida obliga després a una quantitat de canvis i a una despesa en plaques que un país pobre com el nostre no pot suportar, i per aquestes raons nosaltres havíem fet aquesta esmena. Repeteixo, bo i indicant que preferiríem que es digués Estadi Olímpic, i prou, però, repeteixo, si, en tot cas, s'ha de dir algun nom, que sigui el nom del President Lluís Companys.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Ara, poden dir la seva posició... El Grup Mixt. El senyor Martín Toribio.

El Sr. MARTÍN : Gràcies, senyor President. Ens consta, als diputats centristes, que és freqüent que institucions que han de donar o procedir a donar un nom a certes obres —carrers, teatres, estadis...— es dirigeixen a unes altres institucions demanant-los alguna proposta. A nosaltres no ens consta que l'Ajuntament de Barcelona s'hagi dirigit al Parlament de Catalunya demanant-li alguna proposta d'algun nom concret per al nou estadi olímpic.

És en aquest sentit que, no volent influir en la decisió que ha de tenir una altra institució, nosaltres anunciem la nostra abstenció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Joan Martín. Ara, el Grup Popular. El senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, moltes gràcies, senyor President. «Ens sentim forts i invencibles, mantindrem a ratlla qui calgui.» Aquestes paraules formen part de la ben coneguda allocució que va pronunciar el President Lluís Companys des del balcó del Palau de la Generalitat poc després de les vuit de la tarda del 6 d'octubre de 1934, quan va proclamar, en un acte que representava un trencament violent de la legalitat demo-

cràtica i aleshores republicana, l'Estat Català. Poques hores després, la matinada del dia 7, després d'uns quants trets de canó que van fer més soroll que mal, el President Companys i alguns membres del seu Govern es lliuraven a les forces de l'exèrcit enviades per restablir la legalitat. Conduïts a la Capitania General, el que era aleshores Capità General de Catalunya, el General Batet, li va retreure el seu comportament i li va dir : «Què heu fet, Companys? No sabeu que per la violència mai s'aconsegueixen els ideals, encara que siguin justos, i si solament per la legalitat i la raó?». El President Companys li va contestar : «General, no hem vingut aquí per rebre consells».

Evidentment, el nostre Grup no és qui —Déu me'n reguard— per donar cap consell al Grup proponent, però el que sí que em permetrà és una reflexió. És evident que es pot governar i es pot legislar, amb diferents relacions amb el que és la realitat; es pot governar i legislar ignorant la realitat, es pot fer un seguiment servil de la realitat, es pot disfressar la realitat o es pot governar respectant la realitat, potenciant els seus aspectes positius i modificant de manera no traumàtica aquells que calgui reformar.

Des del nostre punt de vista —i dit sigui amb tot el respecte—, aquesta Proposició no de Llei constitueix un exemple d'ignorància voluntarista de la realitat. Donar el nom d'una persona a un estadi que simbolitza, en aquesta època històrica, el consens i el suport unànimes de tots els catalans a una gran tasca col·lectiva, com serà l'èxit d'aquests Jocs Olímpics que tant ens il·lusiona a tots, és evident que ha d'estar lligat a un consens i a un suport unànimes; és a dir, hauria de ser, en cas que s'hagués de donar el nom d'una persona en particular —dubte que nosaltres compartim amb el Grup d'Iniciativa— una persona que no tingués arestes, que no fos polèmica i que fos objecte de l'acceptació de tots els catalans sense excepció i sense distinció de color polític. És evident que la figura del President Lluís Companys no és una figura d'aquestes característiques; és evident que determinades accions de la trajectòria històrica i política del President Lluís Companys constitueixen, almenys des de la nostra òptica, exemples clars d'irresponsabilitat i d'aventurisme polític, i, per tant, des d'aquesta perspectiva, nosaltres no podem donar suport a aquesta Proposta i hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. (*Ll. Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA : Senyor President, per sentir-me contradit en l'ús de les paraules que jo he pronunciat abans...

El Sr. PRESIDENT : Li dono la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA : ... i en el sentit concret de la meua Proposició. Em dol molt haver de fer aquesta intervenció, perquè entenc que es tracta... —la intervenció que ha fet el Diputat del Grup Popular— d'una manipulació del tot improcedent del sentit de les meves paraules, que, en tot moment, han intentat ser correctes, ajustades a la proposta inicial que nosaltres preteníem, i entenen que es tractava simplement de situar en el lloc que li corresponia —i, en aquest cas, aquesta era una proposta més de les diverses que s'han anat fent en aquests darrers temps a l'entorn de la figura del President Companys i de les que s'aniran fent en el futur, l'any vinent, quan faci els seus cinquanta anys de l'afusellament, de l'assassinat, per les forces militars d'ocupació. En aquest sentit, entenc que

les paraules del senyor Vidal-Quadras se situen en un àmbit que aquest Parlament no hauria, de cap de les maneres, tornar a ressuscitar : treure ara els fets del Sis d'Octubre; reflectir ara unes paraules en un context històric que no té absolutament res a veure amb el context històric en el qual ens trobem en aquests moments, per a nosaltres és un ús improcedent —i fixi's, senyor President, que tot i ser llicenciat en filologia catalana i dominar relativament el ric repertori de sinònims de la nostra llengua, ho deixo només en «improcedent», perquè, en tot cas, el nostre Grup no vol, en aquest tema ni en d'altres, situar-se en el nivell que algun grup s'ha situat avui aquí, en aquesta Cambra. Anar per aquesta línia, ressuscitar paraules dites en altres èpoques històriques voldria dir que nosaltres també podríem parlar de què feien en altres moments els caps, els presidents, del partit que representa avui aquí el senyor Vidal-Quadras, en uns moments històrics en què la llengua nacional era perseguida; en uns moments històrics en què la democràcia era silenciada; en què els partits i els sindicats eren prohibits; en què els demòcrates de totes les tendències polítiques, d'esquerreres i de dretes, eren a l'exili, a la presó, o condemnats a l'ostracisme; en uns moments —diguem-ho clar— en què encara en aquest país, i a l'Estat espanyol, s'afusellava gent per procediments d'urgència i sumaríssim. No vam sentir, en aquells moments, que s'alcés la veu de qui avui presideix el partit del senyor Vidal-Quadras.

Per tant, assumint com a propis tots els errors històrics, però també tots els encerts, nosaltres estarem sempre al costat d'aquelles persones que van rebre pel mandat popular, el vot del sufragi democràtic, i estarem sempre, amb tots els errors i amb tots els encerts, al costat d'una figura com el President Companys, que se situava al costat de la llibertat i no com d'altres —en altres èpoques— al costat de la dictadura.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor Aleix Vidal-Quadras demana la paraula, suposo que està ben clar que per a alguna precisió...

El Sr. VIDAL-QUADRAS : No, per fer unes precisions. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Al més breu que pugui.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Molt breument, sí, sí. Jo lamento que les meves paraules hagin estat mal interpretades i que hagin suscitat una resposta del senyor Carod-Rovira que considero desmesurada.

El que jo he dit —i vull dir-ho perquè quedi clar— és que per donar nom de persona, d'una figura històrica, a un estadi olímpic que ha de representar el consens, la voluntat unànime de tots els catalans, sense distinció de colors polítics perquè els Jocs tinguin èxit, és evident que s'ha d'escollir una figura que no tingui arestes o elements polèmics que puguin portar a la divisió. La història no queda congelada, la història ha de ser recordada, queda escrita, i la significació de les figures històriques és la que és. La intervenció, plena de passió, del senyor Carod-Rovira, m'ha demostrat l'adient del meu plantejament. És a dir, que si hi ha una figura que no sigui adequada per donar nom a un estadi que ha d'aplegar la voluntat unànime de tots els catalans, entre d'altres, una seria la de Lluís Companys.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aleix Vidal-Quadras. Ara, pot dir la seva posició el Grup Socialista, el

senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, en nom del Grup vull dir d'una manera solemne que el nostre Grup comparteix l'admiració i el suport expressat, en aquest cas, per Esquerra Republicana i per alguns dels grups d'aquesta Cambra sobre el President Companys. Per tant, aprofito per dir que no compartim alguns dels criteris expressats per algun altre grup, i vull fer-ho amb més força encara quan es tracta d'una proposta sorgida d'un fet olímpic, la característica de la qual, sobretot, són la concòrdia i la voluntat d'intentar oblidar aspectes negatius on l'esquerra en general d'aquest país ha fet un esforç, que jo crec que totes les senyores i els senyors diputats i els ciutadans del país reconeixen.

Ara bé, una cosa és —hi insisteixo— el nostre reconeixement i la nostra admiració pel President Companys, i l'altra cosa és la que se'ns proposa, que no és altra que el Parlament doni un cert suport que el nom del President Lluís Companys sigui el de l'equipament que serà símbol dels Jocs Olímpics del 92, i això, al nostre entendre, no encaixa degudament amb la nostra pretensió doble, que és la següent : per un costat, i que compartim —veig— amb altres grups, amb algun altre grup, la d'intentar evitar l'atorgament de noms propis a instal·lacions olímpiques, perquè si bé és cert que la figura del President Companys, doncs, seria, com no, al davant de tot si s'hagués d'atorgar, el cert és també que hi ha figures dignes, algunes d'elles que ens han deixat, que pel seu relleu personal, esportiu i institucional serien dignes de tenir en compte.

Per altra banda —deia que era un doble motiu—, perquè el nostre Grup reconeix que qui té competència sobre aquest tema és l'Ajuntament de Barcelona; té competència en l'atorgament de la denominació dels seus carrers, les seves places i els equipaments esportius, i vull recordar a les senyores i els senyors diputats que l'Ajuntament de Barcelona s'ha pronunciat sobre aquest tema amb una moció unitària de tots els grups presents en el consistori barceloní, que va atorgar, en la sessió del 19 d'abril —per tant, fa menys d'un mes— el nom d'Estadi Olímpic de Montjuïc —per tant, ja el té—, el nom d'Estadi Olímpic de Montjuïc a la instal·lació remodelada en aquests moments, i que serà seu de les proves d'atletisme i de les cerimònies d'obertura i de cloenda dels Jocs Olímpics del 92.

Per tant, senyores i senyors diputats, si l'entitat o la institució que li correspon ja ha donat un nom propi, i fa menys d'un mes, d'això, al nostre entendre és difícil de preveure que hi pugui haver una variació a curt termini. No obstant això, vull aprofitar en aquest punt de dir que el nostre Grup no estaria en desacord amb la proposta d'Iniciativa per Catalunya, però fent, donant relleu que em sembla —i el nostre Grup ho vol expressar una vegada més— que l'Ajuntament de Barcelona ja s'ha pronunciat, i, per tant, hem de ser respectuosos amb aquest pronunciament unitari de tots els grups que estan en el consistori barceloní. Ara bé, un suport, en el sentit de dir : «si algun dia es replanteja això per part de l'Ajuntament de Barcelona, que sàpiga que, si es vol donar un nom propi, el Parlament de Catalunya veuria amb bons ulls i donaria suport perquè aquest nom fos el de Lluís Companys», el nostre Grup ho abonaria.

Per altra banda, senyores i senyors diputats, Barcelona, molts pobles, moltes ciutats i viles de Catalunya han homenatjat el President Companys amb els millors dels seus carrers, de

les seves places i de les avingudes. El cap i casal de Catalunya té ben a prop d'aquest edifici, del Parlament de Catalunya, un magnífic passeig que té el seu nom. Per tant, senyores i senyors diputats, al nostre entendre, per respecte a l'autonomia de l'Ajuntament de Barcelona pel que afecta a la nominació de les seves instal·lacions, perquè la figura del President, al nostre entendre, ha d'estar reconeguda per tothom —i ho dic amb cert dolor— sense ànim d'utilització partidista, i perquè el Parlament de Catalunya, al nostre entendre, no es pot convertir en una plataforma d'incidència en una altra institució que ja ha pres una decisió sobre el nom de l'estadi, el nostre Grup no abonaria la proposta tal com està presentada, i, no obstant això, hi votaria a favor —i potser hi ha influït, doncs, el mateix debat en aquesta sessió— en el cas que s'admetés l'esmena presentada per Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Terradellas. Ara, el Grup de Convergència i Unió. El senyor Jané.

El Sr. JANÉ : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc permeteu-me, senyor President, expressar, en nom del nostre Grup, el respecte a les paraules de la intervenció en segon moment de l'Il·lustre Diputat representant d'Esquerra Republicana, i expressar també tot el nostre respecte per la memòria i pel sacrifici del President Lluís Companys a favor de la nostra pàtria.

Dit això, volem també manifestar que no volem entrar en detalls històrics ni en precedents —que en trobaríem en tots sentits— de nominacions d'instal·lacions esportives o d'altra mena. Això em distreuria, segurament, del nucli important del nostre posicionament en la Proposició no de Llei que ens està ocupant.

El nostre Grup també, tal com s'ha referit l'Il·lustre Diputat senyor Terradellas, vol manifestar que en la sessió del 19 d'abril d'enguany, en el darrer Ple ordinari de l'Ajuntament de Barcelona, va ser votat i aprovat per unanimitat de tots els grups presents a l'Ajuntament de Barcelona, no només la nominació ja geogràfica de l'Estadi de Montjuïc, sinó més, encara : cap instal·lació esportiva olímpica municipal que porti un nom propi de persona, viva o morta. Això es va suscitar per la proposta d'algun grup que presentava el nom del ciclista Cañardo, per donar-lo al velòdrom —a la instal·lació que serà olímpica— de la Vall d'Hebron.

Nosaltres afirmem que l'estadi de Montjuïc és una instal·lació esportiva municipal, que l'Ajuntament de Barcelona és la institució competent en nominar aquesta i totes les seves altres instal·lacions, i el nostre Grup de Convergència i Unió no volem que el nostre Parlament de Catalunya pogués interferir-se en la dita competència municipal.

És per això que no podem donar el nostre vot favorable a aquesta Proposició no de Llei.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors

diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Jané. Ara, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha de dir si accepta l'esmena que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Si necessités alguna breu suspensió, la hi concediria.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Molt bé, moltes gràcies, senyor President. En l'ànim inicial del nostre Grup en acudir avui a aquesta sessió de la Comissió de Política Cultural hi havia el de deixar la nostra Proposició —com a text definitiu a ser sotmès pels il·lustres diputats i diputades que formen part de la Comissió de Política Cultural—, deixar aquest text a la votació última, tal com era inicialment redactada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

En aquest sentit, nosaltres entenem que, efectivament, existeixen a tot arreu noms populars i noms oficials : a Barcelona mateix, sense anar més lluny, trobaríem alguns indrets que popularment tenen un nom determinat i que, en canvi, aquest altre és un nom oficial; per exemple, la coneguda plaça del Cinc d'Oros, anomenada —si no vaig errat de comptes— plaça de Joan Carles I, sense que això signifiqui que s'hagi generalitzat amb un entusiasme lingüístic desmesurat aquesta darrera denominació entre els ciutadans i ciutadanes de la ciutat de Barcelona i de la resta de comarques del país, que ho continuen dient amb la denominació inicial. Per això nosaltres entenem que es podia diferenciar entre el que era el nom popular, estadi olímpic, i el nom oficial definitiu.

Això no obstant, a partir de les diverses intervencions dels diferents grups que formen part de la Cambra, el nostre Grup, escoltada particularment la intervenció del diputat que ha fet ús de la paraula en nom d'Iniciativa per Catalunya i, posteriorment, del diputat que ha parlat en nom del Grup parlamentari Socialista, acceptaria l'esmena que ha proposat el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Aleshores, aquesta esmena s'inclouria dintre del text de la Proposició no de Llei i quedaria redactada de la manera següent : «El Parlament de Catalunya, davant la pròxima inauguració de l'estadi olímpic de Montjuïc, acorda de fer públic el seu desig que, en el cas que hagi de portar nom propi, aquest sigui el d'Estadi Olímpic President Companys, com a reconeixement a la memòria de qui, essent President de la Generalitat l'estiu del 1936, havia d'haver inaugurat les Olimpíades Populars aquell any.» És aquest, el text? *(Pausa.)* D'acord.

Aleshores, les senyores i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquest text, que aixequin el braç.

Els qui hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei no ha estat acceptada per 11 vots en contra, 9 vots a favor i 1 abstenció.

(El debat del quart punt de l'ordre del dia fineix a un quart d'una del migdia i un minut.)